

Martin

Július 24, este

Négy nappal a tragédia után

Különös érzés fog el, mintha a lelkem elhagyná a testem és kívülről kezdené figyelni az eseményeket. Mintha a szívem felszaladna a torkomba, ott kettéválna és a dobhártyám mögé bújna. Ott dobog mögötte hevesen, megfosztva ezzel minden külső hangtól. Tulajdonképpen megsüketülök.

Azt gondolom, lassan az ájulás kerülget majd, de tévedek. A várt testi reakció nem érkezik. Mintha csak egy szobor lennék, egy élettelen bábu, amely épp a végítéletét várja.

Amikor Lia halála után megtaláltam a telefont és zsebre tettem, attól féltem, ha Csongor megtudja, hogy a terhelő bizonyítékokkal teli készülék mindvégig nálam volt, pusztán kézzel megöl és bedob a folyóba. De most, mikor a félelmem valóban beteljesül, már valahogy nem tartok a barátom reakciójától.

Talán csak mert tudom, innen nincs más kiút. Nem tudok hazudni, nem tudok elmenekülni. Azt érzem, itt már minden mindegy.

Vagy csak Inez miatt van?

Eddig féltem, hogy ha kiderül mi volt köztem és Lia között, elveszítem őt. De ez már tegnap este megtörtént, amikor Inez nem titkolta tovább a gyanúját és nem tagadta tovább saját magának sem, hogy valami nem stimmel velem. Hiába próbáltam tettetni magam, rájött, hogy benne van a kezem a dologban, a szomszéd öregasszony pedig csak megerősítette a gyanúját.

Olívia kezében megremeg a telefon. Csak az jár a fejemben, amit a rendőrségről mondott. Ezek szerint Liának tényleg volt bizonyítéka és még több esze, mint hittem. Olíviánál rejtette el a képeket. Ott, ahol nem keressük és ahol a legsemmlegesebb és legokosabb ember viszont megtalálja.

És úgy tűnik, Olívia nem is habozott, továbbra is engem gyanúsít és be is vitte a képeket a rendőrségre. Valahogy mégsem tudok rá haragudni, mert úgy tűnik számára sem könnyű a barátai tudtára adni az igazságot, mégis megteszi. Értem és értük, mert ő már csak ilyen. Csongornál se próbálkozott soha, mert foglalt volt és még mindig tiszteletben tartja a kapcsolatát, még ha Lia meg is halt, és még ha a lány be is csapta a fiút, akibe Olívia az első pillanattól kezdve szerelmes volt.

A lány kinyújtja a kezét és a benne lévő telefont Csongor tenyerébe helyezi. Ahogy a bőrük összeér, a pillantásuk is találkozik.

A barátom arcát figyelem. Nem néz a telefonra, csak Olívia barna szemébe, majd óvatosan felém fordítja a fejét.

Lesütöm a szemem. Képtelen vagyok állni a pillantását.

Csongor újra Olíviára néz, a telefonra nem. Pedig minden ott van előtte. Összeszűkíti a szemét, az orrát felhúzza és vékony vonallá préseli az ajkait. Ismerem ezt a tekintetet. Dühös. Ám akkor a szeme alakja megváltozik, a tekintetében szomorúság tükröződik, miközben még mindig Olíviát nézi, majd egy teljesen oda nem illő érzés jelenik meg az arcán...

A megkönnyebbülés.

Csongor nagy levegőt vesz és magára ölti a szokásos álarcát, amelyen én sem tudtam sohasem átlátni. Sem a megtörtség, sem a szomorúság, sem a düh nem látható rajta. Mintha csak a tükörképemet nézném éppen. Egy szobrot. Egy testet, amely különvált a lelkétől és kívülről szemléli csupán az eseményeket.

Azt várom, hogy a barátom végre a telefonra néz, de nem teszi. Olíviát bámulja. A tekintetében látszik, teljesen máshol jár. Gondolkodik, de az álarcát nem veszi le, így ötletem sincs, mi járhat a fejében.

Késztetést érzek rá, hogy végre közbelépjek, ám ekkor Inez hirtelen Csongor elé ugrik és kitépi a kezéből a telefont. Ő már nem rest megtekinteni annak tartalmát. Gyors mozdulatokkal hajtogatja az egymás követő képeket, amelyeken Lia és én szerepelünk.

A lelkem azonnal visszatér a testembe és egy szempillantás alatt eléjük lépek, de nem teszek semmit. Érzem magamon Csongor tekintetét, bár mikor ránézek, a szemében még mindig nem látok érzelmet. Kezdek dühbe gurulni, de mielőtt még bármit is tenni tudnék, Inez kezéből kiesik a telefon. Felesleges lenne felkapnom onnan, hiszen már mindenki tud a titkomról, amelyet a telefon őrzött. A rendőrség kezében pedig szintén ott van a bizonyítékként szolgáló indíték.

Négy napig harcoltam, hogy ne kelljen a börtönben megrohadnom, de mióta megcsaltam Inezt, már ott vagyok, csak ebben a cellában láthatatlanok a rácsok.

Lassan felemelem a tekintetem a mobilról és Inezre nézek. Tehetetlenül rázom a fejem és magyarázkodni kezdenék, de még csak hebegni sincs időm. Inez szemében tűz gyullad, majd a következő pillanatban egy kést kap fel a pultról.

Olívia hangosan felsikít és azonnal Inez irányába nyúl, ám ezzel hatalmas hibát ejt.

Inez megijed és a barátnője felé lendíti a kést. Ügyetlenül tartja a hosszú pengéjű eszközt, de a hirtelen mozdulat ennek ellenére is célba ér.

Olívia felkiált majd összezárja a tenyerét, amely rögtön vérezni kezd.

Csongor és én egyszerre térünk észhez. Míg én nyugtatni próbálom a barátnőmet, Csongor dühbe gurul és egyetlen mozdulattal elrántja a sebesült Olíviát.

Mikor Inez meglátja, mit tett, remegni kezd a keze és könnyek szöknek a szemébe. Nem akarta bántani Olíviát.

Képtelen szavakat formálni, de a tekintetével bocsánatért esedezik. Csongor azonban nem húzza az időt, Inezhez szalad és megragadja a kezét.

Nem tudok nyugton maradni. Azonnal közéjük vettem.

– Tedd le a kést, Inez, nem látod, hogy mit csinálsz? – kiabálja Csongor a lány arcába, miközben próbálja kicsavarni azt a kezéből, de Inezben több erő van, mint bármelyikünk gondolná.

– Inez! – szólítom meg lágyan, mialatt igyekszem lefogni a szabad karját. – Kérlek bocsáss meg! – remeg meg a hangom, ahogy kiejtem a szavakat. – Vagy ha nem is bocsátasz meg, legalább hallgass meg! Engedd el a kést! Nem akarom, hogy kárt tegyél valakiben – kérlelem, mire Inez ellentartása gyengülni kezd.

Egy pillanatra azt hiszem, feladja, ám akkor kirántja a karját a szorításomból, megrúgja Csongort, engem pedig erőteljesen ellök.

A konyhapultnak esek, a hátam megfájdul a becsapódástól.

Csongor se jár jobban. A sípcsontját szorítja fájdalomában, de már indulna újra Inez felé, ám akkor Olívia visszarántja. Csongor meglepődve néz hátra a lányra, majd ellenállás nélkül hátrálni kezd vele és az ingével próbálja leszorítani Olívia tenyeréből szivárgó vért.

Inez újra felemeli a kést és felém tartja. Azt várom, hogy majd nekem támad és valahogy nem érzem magamban az ösztönt, hogy ellenálljak.

Tedd csak meg! – gondolom magamban megsemmisülve, bármiféle indulattól mentesen.

– Megérdemlem – mondom ki immár hangosan és leengedem magam mellé karom, szabad utat engedve ezzel Ineznek.

Ám a barátnőm elfordul és kapkodni kezdi a fejét.

Értetlenül állunk mind Inezt nézve, ahogy idegesen forog a konyhában. Néha arrébb lép, olyankor Olívia hátrál Csongorral, majd néha felém lép, de én nem mozdulok.

– Inez! – szólalok meg újra kérlelőn. – Tudom, hogy amit tettem arra nincs mentség. Annyira sajnálom – mondom halkan és szégyenkezve lehajtom a fejem. Megcsaltam. Ráadásul a saját nővérével.

Inez végre megáll, de a kést továbbra sem engedi el. Rám szegezi a tekintetét, a kék szeme, melynek színe hasonlít Lia szemeihez, most teljesen más színt ölt.

– Nem a te hibád, Martin – mondja érzelemmentesen, akár egy robot, majd újra maga elé tarja a kést. – Hol vagy? – kiált fel, de senki nem válaszol.

Mindannyian megkövülve állunk a konyhában. Csongor Olívia kezét szorítja, bár a vérzés már valószínűleg elállt. A lány rémülten nézi Inezt, én pedig egyre hevesebben kapkodom a levegőt és várom, hogy Inez mikor gondolja meg magát és támad rám. Ám a várakozásom teljesen feleslegesnek bizonyul.

– Hol bujkálsz? – suttogja immár a barátnőm és elindul. Az első lépésénél az egész testem megborzong, de mikor látom, hogy nem felém indul, egy pillanatra megkönnyebbülök. Az életosztónom egy szempillantás alatt győzedelmeskedett az érzéseim felett. Hiába hiszem, hogy megérdemelnék egy kést a mellkasomba, mégis megvédeném magam, ha Inez nekem esne.

A barátnőm azonban egyáltalán nem foglalkozik velem, csak a fejét kapkodva sétálgat körülöttünk.

– Ugye most nem Liát keresi? – suttogja Csongor, mire Olívia arca fehér színt ölt.

– Látod őt? – csattan fel hirtelen Inez és a barátnőjére néz. Olívia rémülten megrázza a fejét.

– Hihetetlen! – nevet fel keserűen Inez. – Mindig tudod, mikor futamodj meg, nem igaz? Még azt is kinézném belőled, hogy szándékosan ölted meg magad, vagy meg sem haltál – mondja remegő hanggal, mire Csongorral akaratlanul is találkozik a tekintetünk. A barátom azonnal más irányba pillant, csak hogy ne kelljen rám néznie.

– Szóval nem jössz elő? – kiált Inez, mire végre Olívia, aki láthatóan a legbátrabb közülünk, kirántja a kezét Csongor szorításából és megindul a barátnője felé.

– Inez! – lép oda hozzá. – Nyugodj meg, kérlek! – szól hozzá lágyan és a sérült keze ellenére a késért nyúl.

Csongor megindulna feléjük, de Olívia rögtön int neki, hogy álljon meg.

Inez nem mozdul. Épp háttal áll nekem, így nem látom az arcát, de a testtartásából ítélve épp hezitál.

– Nem ér ennyit – suttogja Olívia, amivel egy pillanat alatt megtöri Inezt.

A barátnőm leengedi a karját és eldobja a kést, amely hangos koppanással ér földet. Inez hátrébb lép és maga elé emeli a karját.

– Rendben. Te nyertél – suttogja, majd megfordul. A tekintete találkozik az enyémmel, ám nem olyan érzelmek tükröződnek benne vissza rám, mint amire számítok. Egyedül a csalódottság az, amely helytálló közülük.

Nem tudom felfogni a szavait. Te nyertél? Mármint én? – teszem fel magamban a kérdést, majd magam előtt látom, ahogy Inez azt mondja, nem az én hibám, hogy megcsaltam.

A felismerés még inkább fáj, mint a bűntudat, amelyet érzek. Inez tudja, amire én Lia halálának estéjén rájöttem. A nővére szándékosan kezdett ki velem. Nem azért, mert bármit akart volna tőlem vagy mert szerelmes lett volna belém. Dehogy! Egyszerűen csak bántani akarta Inezt.

Sajnálkozva lehajtom a fejem. Most már értem az Inez szemében tükröző érzelmet. Egy vesztes pillantása.

Inez nagy levegőt vesz és szó nélkül megkerülve engem, kísétál a házból.

Olívia rögtön utána ered, de csak a teraszig jut. Inez megállítja, majd lesétál a partra, nem messze attól a ponttól, ahol utoljára élve látta a nővérét, Liát.

Tudom, hogy utána kellene mennem, ahogy azt is, hogy van még egy le nem rótt tartozásom.

Megfordulok és újra szemtől szembe találom magam Csongorral, a barátommal, akit becsaptam.

Megcsaltam a barátnőmet a saját nővérével, aki a legjobb barátom barátnője volt. Díjnyertes idióta vagyok. Persze mentegetőzhetnék, hogy Lia csőbe húzott, de kettőn áll a vásár. Igenis hibáztam.

Olívia feszülten figyel a hátam mögött, de nem lép közbe. Akárcsak én, ő is tudja, ezt muszáj lesz lerendeznünk.

Mivel hallótávolságon belül van, nem merek Liáról és a halálának estéjéről beszélni. Pedig példálózhatnék az áldozatkészségemmel, csak hogy védjem magam. Mondhatnám, hogy az életemet és a szabadságomat kockáztattam aznap este, de tudom, hogy csupán magamat védtem és a viszonyból eredő büntudatból segítettem Csongornak. Ha aznap este a rendőrséghez fordulunk, akkor kiderült volna a viszonyom Liával. Talán lett volna esélyem, hogy tisztázzam magam, de én kockáztattam. Abban reménykedtem, hogy nem derül ki az igazság Lia haláláról, sem a viszonyunkról. Csak magamat hibáztatom.

Szóra nyitom a szám, de nem hagyja el hang a torkomat és tudom, hogy ennek nem az az oka, hogy Olívia mögöttem áll. Mindegy lenne, ha megtudná az igazságot, ha a rendőrség felkeres a fényképek miatt, előbb utóbb úgyis fény derül mindenre.

Valójában azért hallgatok, amiért Inez elé álltam széttárt karokkal, mikor kést ragadott. Egyszerűen azért, mert megérdemlem.

– Gyerünk! – kiáltom. – Üss meg végre! – mondom dühösen, de Csongor nem reagál. Egy pillanatra rám néz, majd Inezhez hasonlóan szó nélkül kikerül és kísétál a teraszra.

Megsemmisülve állok a konyha közepén.

Sokkal jobb lett volna, ha megüt.

Csongor amolyan, ami a szívéen az a száján típusú ember, amelyet titkon mindig is csodáltam benne. Én akaratomon kívül kedves és elnéző voltam az emberekkel, meghúztam magam és inkább vesztesként távoztam, minthogy harcba szálltam volna bárkivel. De Csongor nem ilyen. Ő az élete árán is harcol és senki elől nem titkolja az érzéseit. Kimondja őket anélkül, hogy kertetne. Így hát a tettemért és az árulásomért cserébe a lehető legjobb fegyvert használja

ellenem: még csak szóra sem méltat. A hallgatása nagyobbat üt akármelyik szónál és jobban égeti az arcom bármilyen pofonnál.

Tulajdonképpen ezzel esélyem sincs, hogy megfizessek a tettemért. Ha álltam volna Csongor ütéseit, akkor most úgy érezném, hogy megkaptam a jussom, de nem ezt érzem. A bűnös felirat még mindig ott virít a homlokomon és a viszony miatti büntudat még erősebbé válik bennem. Megfordulok és kisétálok a teraszra. Odakint egyre erőteljesebben fúj a szél, magasra emeli Olívia sötét haját, ahogy a korlátnak támaszkodva áll. Nem néz rám, szándékosan elfordítja a fejét és a sérült kezére szegezi a tekintetét.

– Majd azt mondom belenyúltam a késbe még otthon – mondja halkan Csongornak. – Nem akarom, hogy Inez bajba kerüljön – teszi hozzá.

Csongor halkan reagál, nem értem a szavait. Ő sem néz rám, mintha ott se lennék, de azzal nyugtatom magam, hogy Lia holttestének eltüntetésével kifizettem az adósságomat, amellyel Csongornak tartoztam. Ha a kamatot nem is, de a tartozást megadtam.

Lesétálok a lépcsőn a homokos partra és Inez felé indulok. Nem ment messzire, csak épp annyira, hogy még biztonságban érezze magát a házból kiszűrődő fényben, de kellően távol, hogy a zokogását nem halljuk.

Csongorral ellentétben neki még közel sem róttam le a tartozást. Nagy árat kell fizetnem azért, hogy becsaptam és megcsaltam, márpedig tudom, hogy ehhez a bocsánatkérés kevés lesz. Inez elégtételt érdemel. És meg is kapja – határozom el magam és sokkal bátrabb léptekkel teszem meg az utolsó pár métert, ám mikor odaérek és szembe találok magam a sebesen fodrozódó Tiszával, belém fagy a szó.

Hogyan kéne tálalnom? Vezessem fel mi történt valójában a nővérével négy nappal ezelőtt, vagy csak mondjam ki egyszerűen az igazságot Lia haláláról?

Lehet, hogy Inez utálta Liát, de ez akkor is megalázó. Már nem is bűnösnek érzem magam, sokkal inkább egy féregnek.

– Inez! – kezdek bele a mondanivalómba remegő hanggal. – Az az igazság... - folytatom és érzem, hogy megakad a hang a torkomon.

Csak mondd ki! Lia nem abba halt bele, hogy elsodorta a víz. Mondd ki és kész! – utasítom magamat. Már úgyis mindegy. A rendőrség mindent ki fog deríteni. Eddig is pengeélen táncoltunk, a Liáról és rólam készült képek pedig kellő löketet adtak a zuhanáshoz. Innen nem tudok felkapaszkodni, ahhoz valamiféle csoda kellene.

Inkább tőlem tudja meg, mint a rendőrségtől – gondolom magamban és nagy levegőt veszek, ám mielőtt vallomást tennék, Inez közbeszól.

– Hogy lehet az, hogy titeket nem sodort el a víz? – teszi fel a kérdést hirtelen. Nem néz rám, továbbra is hátat fordítva nekem a parton állva bámulja keresztbe tett karral a háborgó folyót.

– Hogy lehetséges az, hogy a két fiúnak, akik itt úsztak - mutat maga elé - szintén nem esett baja? Hogy te, aki akár olimpiát is nyerhetnél, ha úszásról van szó, képtelen vagy kimenteni egy nőt a vízből? A nőt, akivel megcsaltál...

Lehajtom a fejem.

– Mert nem akartam kimenteni – vallok színt.

– Mert ha kimented, talán fény derül a titkokra? – suttogja. – Talán előtte fenyegetett meg, hogy mindent kitálal, te pedig becsaltad a folyóba?

– Nem, dehogy! Egyáltalán nem az történt, amire gondolsz. Nem bántottam őt és nem is akartam, hogy meghaljon, én csak... – mondom határozottan, mire Inez megfordul.

– Nem érdekel, Martin – rázza meg a fejét. – Csak azt sajnálom, hogy belesétáltál a csapdájába. A pillantása teljesen más, mint azelőtt. Persze nem is várom, hogy szerelmesen nézzen a szemembe, azzal a szenvedéllyel, mint előtte, de nem is olyan a tekintete, mint a házban. Nem dühös. Akárcsak én, ő sem harcol már.

Inez szóra nyitja a száját, de végül nem mond semmit. Finoman megpaskolja a vállamat és visszaindul a terasz irányába.

– Inez, várj! – kiáltok utána, de mikor a barátnőm hátrafordul, hogy rám nézzen, a tekintete a hátam mögé kúszik és döbbenet jelenik meg az arcán.

– Mi a fene? – suttogja, mire megfordulok.

Az erdő felől apró, halovány fények világítanak a part felé. Először csak három vagy négy, aztán egyre több jelenik meg egymás mellett. A fények nem stabilak, folyamatosan mozognak és forgolódnak.

Mintha csak zseblámpák lennének.

– A rendőrség! – kiáltom el magam.

A hangom van annyira határozott, hogy Csongor és Olívia felkapja a fejét a teraszon, de a széliránynak köszönhetően az erdőig nem jut el.

– Minket keresnek? – teszem fel a kérdést, de Inez nem válaszol. Odaszalad Csongorékhoz, akik időközben a partra sietnek, hogy közelebbről lássák az eseményeket.

Követem Inez példáját és a barátaimhoz hátrálok.

– Honnan tudják, hogy itt vagyunk? – kérdezem kétségbeesve és végre erőt tudok venni magamon, hogy álljam a barátaim rosszalló pillantását.

– Én hívtam őket – lép előrébb Olívia. – Egyszerűbb volt így, mint magunktól beszélni az őrsre

– mondja határozottan, de a tekintetén látom, hogy nehezere esik tartani a szemkontaktust.

Olívia az erdő felé fordul, majd hirtelen a fejéhez kap, Inezre pillant és rohamtempóban beszalad a házba, de mielőtt beérne, Inez összerenzen mellettem és követi a barátnőjét.

Nem tudom mire vélni a reakciójukat. Földbe gyökerezett lábakkal állok, akárcsak Csongor. Látom az arcán, hogy megint gondolkodóba esik, ahogy a konyhában tette néhány perccel ezelőtt.

Az erdő felől érkező rendőrök egyre közelebb érnek a szélső fasorhoz. Néhány perc csupán és elérnek hozzánk, mi pedig semmit nem tehetünk. Butaság lenne menekülni. Még egy átgondolt tervvel is kockázatos lenne, nemhogy látatlanban. Most már nincs visszaút, a rendőrség hamar összerakja a történetünket és börtönbe kerülünk.

Mély levegőt veszek. Talán most érezhetem utoljára a szabadság üdítő illatát.

Nem hazudok tovább, nem fogok tagadni. Nem érdekel, ha lecsuknak. Már úgy sincs mit veszítenem. Megérdemlem, hogy börtönbe kerüljek. De ha már úgyis mindegy, kifizetem azt a kamatot, amellyel még Csongornak tartozom.

– Figyelj, Csongor! – kezdek bele, de a barátom rögtön leint.

Inez kiszalad a házból és a folyóba hajít valamit. A sötétben ugyan nem látom, de a ház felől érkező halovány fényben egy pillanatra megcsillan a penge éle. Olívia nem akarja bajba sodorni Inezt, így megszabadult a bizonyítéktól.

Okos lány.

Inez lihegve megáll a parton és felénk fordul. A távolság miatt nem látom a pillantását, csak azt, hogy az erdő felé néz, ahonnan a rendőrök érkeznek.

A lámpáik fénye eléri a homokos partot.

Még egyszer utoljára megpróbálkozom Csongorral, mielőtt kifutnék az időből.

– Nem kell megbocsátanod, csak tudd, hogy sajnálom – nézek a szemébe, mire Csongor mellém lép. Nem fordul felém. Tekintetét folyamatosan az erdő felől érkezőkön tartja.

– Egy dologban úgy érzem egyetértünk – suttogja Csongor. – Tegnap óta csak az jár a fejemben, hogy vallomást teszek, de meggondoltam magam. Eszem ágában sincs börtönbe menni Lia miatt. Sőt miattad sem – teszi hozzá keserűen. Hirtelen fel sem fogom, mit mond, mert nincs időm gondolkodni, pedig valójában ekkor szembesített a szörnyű igazsággal.

– Olívia azt mondta, a rendőrségnek fiktív bizonyítéka sincs – folytatja a barátom. – Ha csendben maradsz, én is hallgatok. Nem adom fel magam és teszek róla, hogy a Liával való viszonyod se adjon okot nekik a gyilkosság gyanújára, ha cserébe senkinek sem szólsz arról az estéről és tartod magad a meséhez, miszerint Liát elsodorta a víz - hadarja gyorsan. – Szóval, mit mondasz? – kérdezi halkán és egyre idegesebben figyeli a közeledő rendőröket.

Nincs időm gondolkodni, csupán egy perc és a zseblámpáik fénye megvilágítja az arcunkat.

Igazság vagy hazugság.

Börtön vagy a láthatatlan rácsok?

Nem fordítom el a fejem, csak a szemem sarkából nézek a barátomra. Itt a kamat, amit ki akartam fizetni neki egyértelműen és kendőzetlenül, így már nincs is min tovább gondolkodni, megadom neki, amire vár.

– Tartom a szám – válaszolok a kérdésre, mire Csongor megkönnyebbülve felsóhajt, majd magára ölti az álarcát, mielőtt a fénycsóvák megvilágítanák az arcát.